

ПРОЛОГ

Анна

День, коли мій чоловік виїжджає з нашої квартири, збігся з виходом гри *Resident Evil Village* для *PlayStation*. І можливо, вас здивує, яка з цих подій вплинула на мене більше.

Та оскільки я не зовсім бездушна і ми таки чудово прожили два роки в цій квартирі, роблю те, що зробила б будь-яка жінка, якій після розлучення дісталися диван і телевізор: зі схвальною усмішкою спостерігаю, як Вест і двоє його накачаних приятелів, які щойно захистили докторські ступені, тягнуть коробки, стільці й валізи — деś дев'яносто відсотків усіх меблів і декору — до вантажівки, припаркованої на узбіччі. Тепер у мене майже не залишилося матеріальних статків, і це трохи сумно, адже я звикла користуватися Вестовими речами протягом останніх двох років. Утім, цей день усе одно мав настати.

Принаймні я можу втішатися думкою, що через два тижні збирати власні пожитки буде значно легше.

Вантажівка зупинилася на узбіччі дороги. Вест граційно вистрибнув із кузова й оглянув речі, які, безсумнівно, були дуже акуратно спаковані. Ви б бачили нашу комору: справжній шедевр організованості. Моєму педантичному колишньому двадцять вісім років, він

неговіркий і належить до тих неймовірно вмілих чоловіків, які з легкістю справляються з будь-якими складними завданнями, як-от сплата податків чи латання дір у гіпсокартоні. Зізнаюся, окрім сексуальної аури вправності, Вест ще й красень.

Він високий і м'язистий, хоча я не маю уявлення, який у нього точний зріст. Хіба не дивно, що я ніколи про це не питала? Я помітила, що більшість високих жінок аж надто переймаються зростом інших людей, але мене це ніколи не турбувало. Я знала багатьох чоловіків: вищих, нижчих, тих, хто зі мною одного зросту. Знаю лише, що підборіддя Веста було на рівні моїх очей. На нашому весіллі йому довелося нахилитися, щоб поцілувати мене.

Я давно не думала про той день, але, мабуть, неадаремно ці спогади зринули саме тепер. Здається, ніби з моменту того поцілунку минула ціла вічність. За два роки спільного життя я, мабуть, краще пізнала диван, який він мені залишає, ніж його самого.

Ось він стоїть на тротуарі, раптом повертається і дивиться на мене. Наші погляди зустрічаються — і в животі з'являється дивне хвилювання, а голова трохи паморочиться. Це не через низький рівень цукру в крові, бо я з'їла пів пачки чипсів з халапеньйо, поки спостерігала, як він пакувався. І не через спеку, бо травень у Лос-Анджелесі — це справжнє втілення помірного клімату. Дивно, але, думаю, справа в ньому.

Очі Веста — кольору сонячного світла, яке відбивається у келиху віскі. Його волосся такого самого кольору, але з більшою кількістю сонячних відблисків, і настільки густе, що, підозрюю, саме через нього я втратила інтерес до інших чоловіків. Одного разу

я спробувала намалювати Вестову шевелюру, змішавши прозорий червоний оксид із жовтуватим-коричневою фарбою *Old Holland*¹, але відтінок вийшов не зовсім той. Щойно я усвідомила, наскільки мене дратує, що я не можу точно відтворити колір його волосся на полотні, то одразу замислилася, чому взагалі так цим переймаюся.

Усе ще підтримуючи інтенсивний зоровий контакт, Вест робить кілька кроків і зупиняється на відстані витягнутої руки. Серце раптом починає шалено калатати, і в голову приходить дивна думка: невже він хоче поцілувати мене на прощання?

— Думаю, я закінчив, — каже Вест, і, звісно ж, не збирається мене цілувати. — Але якщо я щось забув, Джейк приїде й забере.

Джейк — молодший брат Веста (і лише трохи менш привабливий). Це той тип університетського друга, який знає все про моє життя в Каліфорнійському університеті Лос-Анджелеса, але ніколи не зустрічав його батька, який живе лише за годину звідси. Саме він познайомив мене з Вестом, а тепер Джейк залишиться моїм єдиним зв'язком із ним. Ця думка трохи мене засмучує, але потім я згадую, що в квартирі на мене чекає диван і гра з Т-вірусними зомбі.

— Гаразд, — кажу я.

— У тебе є копії документів? — запитує він. — Мій адвокат усе переглянув, і, здається, все має бути гаразд. Там є його номер на випадок, якщо виникнуть якісь проблеми.

¹ Фарби цього бренду відрізняються чистотою кольору та відмінною пігментацією.

Вест замовкає, його очі вдивляються в мої так, як, здається, ніколи раніше, наче він прагне вперше посправжньому мене розгледіти.

— Я, звісно, не змінюватиму свій номер. Ознайомся з документами й зателефонуй, якщо будуть запитання.

— Звичайно. Дякую, що взяв цей клопіт на себе.

Вест усміхається, і в цей момент його обличчя стає вражаюче приязним. І я мимоволі думаю, чому він так рідко це робить. Він, може, і усміхається, просто я майже його не бачу. Вест встає до світанку, щоб побігати, проводить увесь день на заняттях чи в бібліотеці, а пізно ввечері йде до спортзалу. А я тим часом проводжу час або в художній студії, або на його — тепер уже моєму — дивані.

Я не знаю, що ще додати, тож намагаюся завершити розмову:

— Вітаю із завершенням, Весте. Ти, напевно, дуже радий.

— Авжеж, — каже він, засовуючи руки в кишені джинсів.

Я звикла бачити його в баскетбольних шортах і футболках, які Вест отримував безплатно на марафонах, тому його образ у потертих джинсах *Levi's* і зручній сірій футболці трохи дивує. Якимось несправедливо, що я побачила його в цьому одязі лише тепер. З-під пояса джинсів ледь видно край нижньої білизни, і я докладаю зусиль, щоб не відводити погляд від його обличчя.

— І тебе вітаю, — додає він. — Попереду нові великі звершення.

— Ага, — кажу я крізь сміх, — увесь світ, затамувавши подих, чекає на мій наступний крок.

Він теж сміється, і цей звук пробігає по моїй спині електричним розрядом.

Незручна тиша зависає між нами, але він дивиться прямо на мене, і я відчуваю, що не можу відвести погляд. Знаєте, це такий *справжній* зоровий контакт. Наче гра в дивоглядки. Наче ти в шпигунському фільмі утуплюєшся в комбінацію цифр, які конче треба запам'ятати. І я змушую себе не здатися першою.

— Ну, — нарешті каже він, — гадаю, це все.

— Бажаю щасливого життя. Звучить банально, але я справді це маю на увазі.

— І тобі.

Вест знову усміхається, від чого навколо очей утворюються промінчики, і, чорт забирай, я щиро шкодую, що бачила їх так рідко.

— Бувай, Анно.

— Бувай, Весте.

Ми тиснемо одне одному руки. Він розвертається і йде до узбіччя, де чекають товариші, які потім щільно всідаються біля нього в кабіні вантажівки. Один із них опускає вікно й махає мені рукою. Я з усмішкою махаю у відповідь, хоча не маю жодного уявлення, як його звати.

Відчуваю, як хтось підходить, і, повернувши голову, бачу нашу сусідку Кенді в домашньому халаті. Кенді завжди ходить у халаті, тож я давно міркую, що вона робить цілими днями. Проте вона готує приголомшливий пиріг з лаймом і щодня близько опівночі, як за розкладом, гучно займається сексом зі своїм чоловіком Робом, тож, очевидно, у неї все чудово.

— Ти переїжджаєш? — Вона кидає погляд на майже порожню квартиру.

— О, я переїжджаю за два тижні, — відповідаю я. — Вест щойно поїхав.

Відчуваю, як її увага переходить з порожньої квартири на мій профіль, і коли я усміхаюся їй у відповідь, її блакитні очі округлюються від занепокоєння.

— Чорт забирай, Анно, я й гадки не мала. Ти в порядку?

— Я в порядку, — кажу їй, дивлячись на вулицю, поки вантажівка остаточно не зникає з поля зору.

— Добре, — відповідає вона з ноткою сумніву в голосі. — Я рада. — Вона кладе руку мені на передпліччя. — Але якщо тобі треба поговорити, знай, що я поруч, гаразд?

Мене переповнює радість від думки, що більше не треба нічого вигадувати. Я отримала диплом бакалавра — і попереду незвідане життя, сповнене пригод. Вест завершив докторантуру і вже на шляху до свого блискучого майбутнього з перспективою солідної і вражаючої кар'єри. Ми обое здобули те, чого прагнули.

— Зі мною справді все гаразд! — запевняю її. — Я ледве його знаю.

Кенді здивовано дивиться на мене.

— Що?

Я вказую на квартиру позаду себе.

— Сімейне житло. Він був просто першим-ліпшим хлопцем, за якого я вийшла заміж, щоб жити тут. Але все одно дякую.

Я ще раз усміхаюся, легко стискаю її руку, яка лежить на моєму передпліччі, та заходжу до квартири. На мене чекають зомбі, яких треба знищити.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Анна

ТРИ РОКИ ПО ТОМУ

Якби ви сказали ще в коледжі, що основним джерелом мого доходу в двадцять п'ять років буде робота касиркою в нічну зміну в крамниці на розі, я... ну, можливо, у це повірила б. Після різкого повороту на третьому курсі, я визнала, що мій мозок «не дружить із наукою», і змінила медичну сферу на мистецьку, хоч і не будувала ілюзій про життя мисткині. Кожен студент факультету образотворчих мистецтв Каліфорнійського університету Лос-Анджелеса мріє стати наступним великим сценографом, майстром костюмів або зіркою сцени. Але ті з нас, чий амбіції зводяться до оплати оренди й медичної страховки, добре розуміють, що вдень, швидше за все, працюватимуть офіціантами, а вночі малюватимуть у задоволення. Тому факт, що зараз 00:44, а я стою за касою в магазині *Pick-It-Up* на вулиці Піко, а не на якійсь гламурній вечірці серед творчої еліти, навряд чи мав би когось дивувати — і найменше мене саму.

Однак, зважаючи на те, що медичні рахунки батька потроху зростають, рівень моїх амбіцій, імовірно, також має зрости.

Я обережно перегортаю сторінки щотижневика *US Weekly*, який узяла з полиці з журналами. Тут безліч

неговіркий і належить до тих неймовірно вмілих чоловіків, які з легкістю справляються з будь-якими складними завданнями, як-от сплата податків чи латання дір у гіпсокартоні. Зізнаюся, окрім сексуальної аури вправності, Вест ще й красень.

Він високий і м'язистий, хоча я не маю уявлення, який у нього точний зріст. Хіба не дивно, що я ніколи про це не питала? Я помітила, що більшість високих жінок аж надто переймаються зростом інших людей, але мене це ніколи не турбувало. Я знала багатьох чоловіків: вищих, нижчих, тих, хто зі мною одного зросту. Знаю лише, що підборіддя Веста було на рівні моїх очей. На нашому весіллі йому довелося нахилитися, щоб поцілувати мене.

Я давно не думала про той день, але, мабуть, недавномо ці спогади зринули саме тепер. Здається, ніби з моменту того поцілунку минула ціла вічність. За два роки спільного життя я, мабуть, краще пізнала диван, який він мені залишає, ніж його самого.

Ось він стоїть на тротуарі, раптом повертається і дивиться на мене. Наші погляди зустрічаються — і в животі з'являється дивне хвилювання, а голова трохи паморочиться. Це не через низький рівень цукру в крові, бо я з'їла пів пачки чипсів з халапеньйо, поки спостерігала, як він пакувався. І не через спеку, бо травень у Лос-Анджелесі — це справжнє втілення помірного клімату. Дивно, але, думаю, справа в ньому.

Очі Веста — кольору сонячного світла, яке відбивається у келиху віскі. Його волосся такого самого кольору, але з більшою кількістю сонячних відблисків, і настільки густе, що, підозрюю, саме через нього я втратила інтерес до інших чоловіків. Одного разу

я спробувала намалювати Вестову шевелюру, змішавши прозорий червоний оксид із жовтуватим-коричневою фарбою *Old Holland*¹, але відтінок вийшов не зовсім той. Щойно я усвідомила, наскільки мене дратує, що я не можу точно відтворити колір його волосся на полотні, то одразу замислилася, чому взагалі так цим переймаюся.

Усе ще підтримуючи інтенсивний зоровий контакт, Вест робить кілька кроків і зупиняється на відстані витягнутої руки. Серце раптом починає шалено калатати, і в голову приходить дивна думка: невже він хоче поцілувати мене на прощання?

— Думаю, я закінчив, — каже Вест, і, звісно ж, не збирається мене цілувати. — Але якщо я щось забув, Джейк приїде й забере.

Джейк — молодший брат Веста (і лише трохи менш привабливий). Це той тип університетського друга, який знає все про моє життя в Каліфорнійському університеті Лос-Анджелеса, але ніколи не зустрічав його батька, який живе лише за годину звідси. Саме він познайомив мене з Вестом, а тепер Джейк залишиться моїм єдиним зв'язком із ним. Ця думка трохи мене засмучує, але потім я згадую, що в квартирі на мене чекає диван і гра з Т-вірусними зомбі.

— Гаразд, — кажу я.

— У тебе є копії документів? — запитує він. — Мій адвокат усе переглянув, і, здається, все має бути гаразд. Там є його номер на випадок, якщо виникнуть якісь проблеми.

¹ Фарби цього бренду відрізняються чистотою кольору та відмінною пігментацією.

Вест замовкає, його очі вдивляються в мої так, як, здається, ніколи раніше, наче він прагне вперше посправжньому мене розгледіти.

— Я, звісно, не змінюватиму свій номер. Ознайомся з документами й зателефонуй, якщо будуть запитання.

— Звичайно. Дякую, що взяв цей клопіт на себе.

Вест усміхається, і в цей момент його обличчя стає вражаюче приязним. І я мимоволі думаю, чому він так рідко це робить. Він, може, і усміхається, просто я майже його не бачу. Вест встає до світанку, щоб побігати, проводить увесь день на заняттях чи в бібліотеці, а пізно ввечері йде до спортзалу. А я тим часом проводжу час або в художній студії, або на його — тепер уже моєму — дивані.

Я не знаю, що ще додати, тож намагаюся завершити розмову:

— Вітаю із завершенням, Весте. Ти, напевно, дуже радий.

— Авжеж, — каже він, засовуючи руки в кишені джинсів.

Я звикла бачити його в баскетбольних шортах і футболках, які Вест отримував безплатно на марафонах, тому його образ у потертих джинсах *Levi's* і зручній сірій футболці трохи дивує. Якимось несправедливо, що я побачила його в цьому одязі лише тепер. З-під пояса джинсів ледь видно край нижньої білизни, і я докладаю зусиль, щоб не відводити погляд від його обличчя.

— І тебе вітаю, — додає він. — Попереду нові великі звершення.

— Ага, — кажу я крізь сміх, — увесь світ, затамувавши подих, чекає на мій наступний крок.

Він теж сміється, і цей звук пробігає по моїй спині електричним розрядом.

Незручна тиша зависає між нами, але він дивиться прямо на мене, і я відчуваю, що не можу відвести погляд. Знаєте, це такий *справжній* зоровий контакт. Наче гра в дивоглядки. Наче ти в шпигунському фільмі утуплюєшся в комбінацію цифр, які конче треба запам'ятати. І я змушую себе не здатися першою.

— Ну, — нарешті каже він, — гадаю, це все.

— Бажаю щасливого життя. Звучить банально, але я справді це маю на увазі.

— І тобі.

Вест знову усміхається, від чого навколо очей утворюються промінчики, і, чорт забирай, я щиро шкодую, що бачила їх так рідко.

— Бувай, Анно.

— Бувай, Весте.

Ми тиснемо одне одному руки. Він розвертається і йде до узбіччя, де чекають товариші, які потім щільно всідаються біля нього в кабіні вантажівки. Один із них опускає вікно й махає мені рукою. Я з усмішкою махаю у відповідь, хоча не маю жодного уявлення, як його звати.

Відчуваю, як хтось підходить, і, повернувши голову, бачу нашу сусідку Кенді в домашньому халаті. Кенді завжди ходить у халаті, тож я давно міркую, що вона робить цілими днями. Проте вона готує приголомшливий пиріг з лаймом і щодня близько опівночі, як за розкладом, гучно займається сексом зі своїм чоловіком Робом, тож, очевидно, у неї все чудово.

— Ти переїжджаєш? — Вона кидає погляд на майже порожню квартиру.

— О, я переїжджаю за два тижні, — відповідаю я. — Вест щойно поїхав.

Відчуваю, як її увага переходить з порожньої квартири на мій профіль, і коли я усміхаюся їй у відповідь, її блакитні очі округлюються від занепокоєння.

— Чорт забирай, Анно, я й гадки не мала. Ти в порядку?

— Я в порядку, — кажу їй, дивлячись на вулицю, поки вантажівка остаточно не зникає з поля зору.

— Добре, — відповідає вона з ноткою сумніву в голосі. — Я рада. — Вона кладе руку мені на передпліччя. — Але якщо тобі треба поговорити, знай, що я поруч, гаразд?

Мене переповнює радість від думки, що більше не треба нічого вигадувати. Я отримала диплом бакалавра — і попереду незвідане життя, сповнене пригод. Вест завершив докторантуру і вже на шляху до свого блискучого майбутнього з перспективою солідної і вражаючої кар'єри. Ми обое здобули те, чого прагнули.

— Зі мною справді все гаразд! — запевняю її. — Я ледве його знаю.

Кенді здивовано дивиться на мене.

— Що?

Я вказую на квартиру позаду себе.

— Сімейне житло. Він був просто першим-ліпшим хлопцем, за якого я вийшла заміж, щоб жити тут. Але все одно дякую.

Я ще раз усміхаюся, легко стискаю її руку, яка лежить на моєму передпліччі, та захожду до квартири. На мене чекають зомбі, яких треба знищити.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Анна

ТРИ РОКИ ПО ТОМУ

Якби ви сказали ще в коледжі, що основним джерелом мого доходу в двадцять п'ять років буде робота касиркою в нічну зміну в крамниці на розі, я... ну, можливо, у це повірила б. Після різкого повороту на третьому курсі, я визнала, що мій мозок «не дружить із наукою», і змінила медичну сферу на мистецьку, хоч і не будувала ілюзій про життя мисткині. Кожен студент факультету образотворчих мистецтв Каліфорнійського університету Лос-Анджелеса мріє стати наступним великим сценографом, майстром костюмів або зіркою сцени. Але ті з нас, чий амбіції зводяться до оплати оренди й медичної страховки, добре розуміють, що вдень, швидше за все, працюватимуть офіціантами, а вночі малюватимуть у задоволення. Тому факт, що зараз 00:44, а я стою за касою в магазині *Pick-It-Up* на вулиці Піко, а не на якійсь гламурній вечірці серед творчої еліти, навряд чи мав би когось дивувати — і найменше мене саму.

Однак, зважаючи на те, що медичні рахунки батька потроху зростають, рівень моїх амбіцій, імовірно, також має зрости.

Я обережно перегортаю сторінки щотижневика *US Weekly*, який узяла з полиці з журналами. Тут безліч